Μανόλης Αθανασίου, εργαζόμενος στην ενέργεια

«Η επανάσταση διδάσκει, αναμφισβήτητα, με ταχύτητα και πειστικότητα που φαίνονται απίστευτες σε ειρηνικές εποχές πολιτικής εξέλιξης. Και διδάσκει, πράγμα που είναι εξαιρετικά σπουδαίο, όχι μόνο τους ηγέτες μα και τις μάζες... Η έκβαση της επανάστασης εξαρτάται από το αν η εργατική τάξη θα παίξει το ρόλο βοηθού της αστικής τάξης, βοηθού πανίσχυρου ως προς τη δύναμη της πίεσής του πάνω στην απολυταρχία, πολιτικά όμως ανίσχυρου, ή τον ρόλο ηγέτη της λαϊκής επανάστασης. Οι συνειδητοί εκπρόσωποι της αστικής τάξης το νιώθουν αυτό θαυμάσια... Δεν υπάρχει τίποτα πιο επικίνδυνο από τη μείωση της σημασίας των συνεπών από άποψη αρχών συνθημάτων τακτικής σε εποχή επανάστασης».

Από τον **Πρόλογο,** που έγραψε ο ίδιος **ο Λένιν** τον Ιούλη του 1905 στο βιβλίο του *Δύο τακτικές της σοσιαλδημοκρατίας στη δημοκρατική επανάσταση.*

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε μετά το τέλος των εργασιών του ΙΙΙ Συνεδρίου του ΣΔΕΚΡ (των Μπολσεβίκων) και της μενσεβικικής συνδιάσκεψης που έγινε στη Γενεύη ταυτόχρονα με το συνέδριο. Οι αποφάσεις αυτών των δύο Σωμάτων αποκρυστάλλωσαν τις διαφωνίες τους και οδήγησαν σε μια ριζική διάσταση, σχετικά με την εκτίμηση όλης της αστικής επανάστασης στη Ρωσία από την άποψη των καθηκόντων του προλεταριάτου. Με αφορμή, λοιπόν, αυτά τα γεγονότα ο Λένιν έγραψε το βιβλίο αυτό που παραμένει ένας κλασικός οδηγός για την τακτική του προλεταριάτου και τις διαφορές που πρέπει να τη διακρίνουν από εκείνη της αστικής τάξης.

Η κλασικότητα του αναγνώσματος αφορά και την περίοδο που γράφτηκε (περίοδος της αποτυχημένης Δημοκρατικής Επανάστασης του 1905 κατά του Τσαρικού καθεστώτος και μόλις εννιά χρόνια πριν την έναρξη του Α’ Παγκοσμίου Πολέμου που ματοκύλισε την Ευρώπη) καθώς και τα διαχρονικά της διδάγματα σε βάθος χρόνου και υπό αντίστοιχες – τηρουμένων

των αναλογιών – καταστάσεις και συνθήκες στο ευρύτερο κοινωνικό πεδίο. Μία ουσιαστική διαφορά: τότε η Επαναστατική Διαδικασία έμπαινε σοβαρά επί τάπητος (φτάνοντας στο απόγειο της δυναμικής της να σταματήσει κι ένα Παγκόσμιο Πόλεμο στο φόντο της νικηφόρας Οκτωβριανής Επανάστασης), σήμερα βρίσκεται σε σοβαρή υποχώρηση, πάνω από 30 χρόνια μετά τις καταρρεύσεις των καθεστώτων του «υπαρκτού» Σοσιαλισμού και με τη δυστοπική παντοκρατορία του Καπιταλισμού να δίνει παγκόσμια τον τόνο, σε ένα πολεμικό σκηνικό 3ου Παγκόσμιου Πολέμου, που απλά και μόνο δεν έχει ακόμη τυπικά ανακηρυχθεί. Αποδεικνύεται ότι ο Καπιταλισμός – ένα βάρβαρο και σάπιο, στην πάροδο των ετών, κοινωνικό και οικονομικό μοντέλο – μόνο αίμα, δάκρυα και ανείπωτη (και περιβαλλοντική, εκτός των άλλων) καταστροφή μπορεί να προσφέρει στην Ανθρωπότητα, γι' αυτό η ανατροπή του στο σήμερα και όχι σε κάποια …δεύτερη παρουσία είναι εκ των ων ουκ άνευ καθήκον του προλεταριάτου και των επαναστατικών δυνάμεων που αναφέρονται σ' αυτό. Πρώτα και κύρια καθήκον ενός Νέου Κόμματος της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης που έχει ανάγκη η εποχή μας. Άλλωστε, όχι πρώτη φορά για τους Επαναστάτες, σε κρίσιμες περιόδους ήττας και ύφεσης παίρνονται – και πρέπει να παίρνονται – κρίσιμες αποφάσεις πολιτικής και οργανωτικής συγκρότησης Νέου Τύπου, που θα μας οδηγήσουν σε μία Νέα Άνοιξη των επαναστατικών εξεγέρσεων και ανατροπών που έχει ανάγκη ο κόσμος μας.

Αυτά για …εισαγωγή, ας μπούμε τώρα στην ουσία σκιαγραφώντας το τοπίο στην Ελληνική Αριστερά, σχεδόν 15 χρόνια μετά την Έναρξη της Περιόδου των Μνημονίων και της Επιτήρησης (που δεν έχει τελειώσει, παρά τα όποια φληναφήματα των αστικών δυνάμεων, μέχρι το 2060 και …βλέπουμε) και την οδυνηρή διαχείριση της περιόδου ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, που σαφώς έχει καλλιεργήσει κλίμα παραίτησης και ηττοπάθειας σε έναν κόσμο που έβγαινε όλα τα προηγούμενα χρόνια με ένταση στο κοινωνικό προσκήνιο διεκδικώντας μία διαφορετική κοινωνική πορεία.

Η 1η τακτική: Η «Αριστερά» της «νομιμότητας» και της Καπιταλιστικής Διαχείρισης

Η Διακυβέρνηση της επονομαζόμενης «πρώτη φορά» Αριστεράς, το 2015-2019 – με τα …δεκανίκια των ακροδεξιών ΑΝ.ΕΛ., βεβαίως – βεβαίως – δεν αποτέλεσε «κεραυνό εν αιθρία», αποτελεί ιστορική συνέχεια της Βάρκιζας, της διάλυσης των οργανώσεων του ΚΚΕ εντός της ΕΔΑ, του δόγματος Ηλιού («θα σας …ταράξουμε στη νομιμότητα»), της πολιτικής διάσπασης ΚΚΕ – ΚΚΕ εσωτερικού, του «μισού δρόμου» προς την εξουσία, με όρους διαχείρισης και όχι ανατροπής προς ένα διαφορετικό – απελευθερωτικό κοινωνικό μοντέλο.

Είναι μία πορεία που ο λαός μας, η εργατική τάξη πρώτα απ' όλα, πλήρωσε με αίμα,

διαψεύσεις, ακυρώσεις πολύ ηχηρότερες και βαρύτερες από το ΟΧΙ που έγινε ΝΑΙ στο Δημοψήφισμα του 2015: φυλακές, εξορίες, δολοφονίες (π.χ. Πέτρουλα – Λαμπράκη), ήττα και αποστράτευση. Μία πορεία που «κλείνει» έναν κύκλο χυδαίας διαχείρισης του αστικού πολιτικού και κοινωνικού πλαισίου, με ολέθρια αποτελέσματα για τον κόσμο της Αριστεράς, τα σημερινά φαινόμενα εκφυλισμού τύπου Κασσελάκη στον ΣΥΡΙΖΑ αποτελούν απλά την κορυφή του παγόβουνου.

Και κλείνει έναν κύκλο που δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν αντίστοιχα φαινόμενα να επαναληφθούν στο μέλλον (και δη ακόμη και το πολύ …εγγύς), καθώς αφθονούν στο ελληνικό πολιτικο-κοινωνικό «γίγνεσθαι» πολιτικά μορφώματα και δυνάμεις πέραν του ΣΥΡΙΖΑ με παρόμοιες πολιτικές αντιλήψεις και καταβολές: ΜΕΡΑ25, ΛΑΕ-ΑΡΑΣ, ΝΕ.ΑΡ. – για το …αγαπησιάρικο μόρφωμα της Κωνσταντοπούλου (Πλεύση Ελευθερίας) με τις ακροδεξιές πινελιές ας μην κάνουμε λόγο – όταν μάλιστα και κοινωνικές δυνάμεις και οργανώσεις που έδρασαν στο κίνημα της Αντίστασης στον κοινοβουλευτικό εκφυλισμό – κρετινισμό της «Αριστεράς» (π.χ. ΑΡΑΝ – Αναμέτρηση) λοξοκοιτάζουν σήμερα προς τα εκεί (είναι, π.χ. πολύ χαρακτηριστικό το σύνθημα της «Αριστεράς της Αξιοπρέπειας» που λανσάρεται από παρόμοιες δυνάμεις, ενίοτε και σε κοινωνικούς χώρους όπως η ΕΜΔΥΔΑΣ [Μηχανικοί του Δημοσίου] όπου στις άμεσα προσεχείς Αρχαιρεσίες του 2024 συμμετέχουν ως ΑΡΑΓΕΣ μαζί με την ΑΡ.ΣΥ. του ΣΥΡΙΖΑ για τους …Μηχανικούς της Αξιοπρέπειας).

Στη μία ή στην άλλη περίπτωση – με τις προφανώς διαφορετικές προσλαμβάνουσες και ενίοτε ουσιαστικές διαφορές στα επί μέρους – το «ρεύμα» αυτό της Αριστεράς εμφορείται από τη λογική «εκλέγομαι άρα υπάρχω» (στα περιφερειακά και δημοτικά Συμβούλια, στο αστικό Κοινοβούλιο, στα Σωματεία κλπ.), ενασχόλησης με το εκάστοτε επί μέρους και όχι το ΟΛΟΝ, ενός ανέξοδου και κοντόφθαλμου κινηματισμού χωρίς στόχους ανατροπής του ευρύτερου πολιτικού και κοινωνικού κατεστημένου, «μίας αλλαγής από τα μέσα» που λέγανε και οι πιο παλιοί. Το πόσο ανεδαφική και αστεία έχει αποδειχθεί αυτή η λογική το μαρτυρά η διαρκής πορεία εκφυλισμού αυτού του ρεύματος στην πάροδο των δεκαετιών, κατορθώνοντας – ωστόσο – να εγκλωβίζει κοινωνικές δυνάμεις και στρώματα σε μία αδιέξοδη και καταστροφική πορεία.

Συμπερασματικά, αυτή η τακτική έχει παράξει ιστορικά μόνο ήττα και όλεθρο για τις κοινωνικές δυνάμεις που ονειρεύονται ένα άλλο κοινωνικό status, τις έχει εγκλωβίσει, περιχαρακώσει και περιθωριοποιήσει απέναντι στις υγιείς δυνάμεις της κοινωνικής εξέγερσης και ανατροπής (με τις οποίες αισθάνονται ως «ξένοι στην ίδια πόλη» στις όποιες κινηματικές συνευρέσεις τους), είναι μία πολιτική πρακτική καταδικαστέα από την οποία πρέπει να απαλλαγεί ο κόσμος της πολιτικής ανυπακοής, πρώτα και κύρια η εργατική τάξη

και τα σύμμαχα κοινωνικά στρώματα που μοχθούν για μία διαφορετική πολιτική στρατηγική.

Είναι μία πολιτική τακτική που δεν ενισχύει, δεν αναβαθμίζει το Κίνημα της Ανατροπής και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται από τις δυνάμεις της Κοινωνικής Απελευθέρωσης.

Η 2η τακτική: Η Αριστερά του «ένα βήμα μπροστά και δύο βήματα πίσω»…

Εδώ η αναφορά έχει να κάνει με το ΚΚΕ: το ιστορικό Κόμμα της Ελληνικής Αριστεράς, ιδρυμένο το 1918 – στον απόηχο της Οκτωβριανής Επανάστασης – ως ΣΕΚΕ, με την απίστευτη πορεία και τις αμέτρητες θυσίες των κοινωνικών αγωνιστών που συμμετείχαν στις τάξεις του, από τα «ρετσινόλαδα» του Πάγκαλου και του Μεταξά, μέχρι το «ιδιώνυμο» του Βενιζέλου, τις φυλακές, εξορίες και δολοφονίες στελεχών και μελών του από το μετεμφυλιακό καθεστώς της Δεξιάς (και πριν, τόσο προπολεμικά όσο και στην Κατοχή), με την εποποιία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΔΣΕ γραμμένη βαθιά στο κοινωνικό και πολιτικό του γονιδίωμα, με τις νίκες αλλά και τις μεγάλες ήττες και απογοητεύσεις, με το κυνήγι από τη Χούντα των Συνταγματαρχών (πάλι φυλακές, πάλι εξορίες…), με τον ηρωικό Νοέμβρη του ’73 να το στοιχειώνει (με τις πολιτικές ταλαντεύσεις της ηγεσίας) παρά την ηρωική παρουσία πολλών συντρόφων – μελών του εκεί, με τη Μεταπολίτευση του ’74 που το έφερε πρώτη φορά στη «νομιμότητα» και τις …αναποδιές της, με την ανταρσία της ΚΝΕ στην υποταγή και τη γέννηση του ΝΑΡ ως αριστερή αντίσταση στη δεξιά πορεία του Συνασπισμού και του Τζαννετακισμού, που τελικά οδήγησε και στην αποχώρηση όσων έμειναν στον Συνασπισμό, με τη διαρκή πορεία ενσωμάτωσης στο πολιτικό κατεστημένο, έκτοτε: από την κοινωνική ανατροπή στη «λαϊκή» εξουσία που θα …πέσει από τον ουρανό («χωρίς να σπάσει ένα τζάμι», Α. Παπαρήγα), στάση απέναντι στο Δημοψήφισμα του 2015, αυτόκεντρη (και «κινηματικού» χαρακτήρα) ανάπτυξη που «πνίγει» το κίνημα, εχθρικότητα απέναντι σε οτιδήποτε κινείται αριστερά του – και ταυτόχρονη ανοχή σε πολιτικά μορφώματα δεξιά του (π.χ. ΠΑΣΟΚ – «πραγματική» αλλαγή, συμμετοχή σε Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου), «αριστερό» δεκανίκι του επίσημου πολιτικού συστήματος σε περιόδους κρίσης (περίοδος Πλατειών 2010 – 2012).

Το πολιτικό μόρφωμα του «μισού δρόμου» προς την κομμουνιστική απελευθέρωση, παρά τις ουσιώδεις προσπάθειές του σε συνδικαλιστικό επίπεδο (ακόμη και με ίδρυση κλαδικών και όχι μόνο Σωματείων σε κρίσιμους εργασιακούς χώρους και πεδία της αστικής επιχειρηματικότητας), τη συμμετοχή των μελών του σε κοινωνικούς αγώνες, τις επεξεργασίες του ενάντια στην καπιταλιστική δυστοπία του σήμερα (σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο), παραμένει ένα πολιτικό κόμμα του αστικού πολιτικού κατεστημένου με δεκαετίες ενσωμάτωσης στο ελληνικό πολιτικό γίγνεσθαι, βαθύτατα εχθρικό σε ότι πάει

να κινηθεί «αριστερά» του και να αμφισβητήσει την κομματική «θεολαγνία» και τα θέσφατά της. Η λογική του «ένα είναι το κόμμα», αντιδραστικά στοιχειοθετημένη στο πολιτικό του γονιδίωμα, κάνει το ΚΚΕ να φαντάζει ένα βαθύτατα αλαζονικό πολιτικό μόρφωμα, απόλυτα ξένο προς τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες, που υποτίθεται θέλει να εξυπηρετήσει με την τακτική και τη στρατηγική του.

Ο κόσμος του εμφανίζει κατά περιόδους σοβαρούς προβληματισμούς για την πορεία του σχηματισμού υπό την αυστηρή καθοδήγηση μίας νομενκλατούρας (που αναπαράγεται και εντός του ευρύτερου ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού), παρουσιάζονται έντονα κρισιακά φαινόμενα, αλλά στις μέρες μας αναπτύσσεται μία «ομογενοποίηση» φοβική απέναντι σε ότι κινηματικό θεωρεί ότι δεν ελέγχεται από αυτό. Τα «παθήματα» του ’89 – ’91 θέλουν κάποιοι να παραμείνουν εξοβελιστέα από την κοινωνική συνείδηση των μελών και οπαδών του («προσέχουμε για να έχουμε», «το μοναστήρι να είναι καλά κι όσο από καλογέρους…» – Χ. Φλωράκης), ωστόσο οι έντονα εγγενείς πολιτικές και κοινωνικές αντιφάσεις που γεννά καθημερινά η πορεία ενσωμάτωσής του ΚΚΕ γεννά σκιρτήματα αμφισβήτησης που θα συνεχίσουν να υπάρχουν.

Γι’ αυτό κι η επαφή, συμπερασματικά, του ρεύματος που θέλει να αναφέρεται πραγματικά στην Επαναστατική Ανατροπή με αυτό τον κόσμο πρέπει να είναι προσεκτική, να αφήνει διαδρόμους συνεννόησης, να παράγει «ενότητα στη διαφορετικότητα», να ανοίγει λεωφόρους κοινής κινηματικής συνεύρεσης σε καθεστώς διαπάλης απόψεων και ιδεών. Με σεβασμό και όραμα, με τακτική και στρατηγική, δεν χαρίζουμε σε κανέναν τον κόσμο που προσπαθεί να αντισταθεί (αυτό ισχύει, φυσικά, με άλλους – ωστόσο – όρους επικοινωνίας και με τον κόσμο που εγκλωβίζεται στην προαναφερόμενη 1η Τακτική), η Διαλεκτική στο Τιμόνι. Μακάρι να το καταλάβαιναν και πολιτικές δυνάμεις σαν την ΑΡΙΣ, που ξαφνικά και άκριτα αναπτύσσει και σε κοινωνικούς χώρους (αλλά και στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, π.χ. Δημοτικές Εκλογές) πολιτική «ουράς» απέναντι στο ΚΚΕ, ή του ΜΛ χώρου που – στην αντιπαράθεση με το ΚΚΕ – αναπαράγει την πλέον σεχταριστική απέναντι στους κοινωνικούς αγωνιστές και τα κινήματα (με μικρές εξαιρέσεις, ευτυχώς, π.χ. ΕΛΠΕ) αντίληψη του «μοναχικού δρόμου» των «εμείς – εμείς οι μόνοι συνεπείς»!!!

Η 3η τακτική: Η Αριστερά της κομμουνιστικής Απελευθέρωσης σε κρίσιμο σταυροδρόμι…

Κοιτώντας αυτοκριτικά (και) την πορεία μας ως ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και νΚΑ αυτά τα σχεδόν 35 χρόνια από την ηρωική «ΚΝΕ-Γράψα» δεν μπορούμε παρά να συμπεράνουμε ότι – στο πλαίσιο της καπιταλιστικής δυστοπίας που ΟΛΟΙ βιώνουμε – έχει

επέλθει και για το ρεύμα μας μία κρίσιμη καμπή: Ή με τις ποικίλες και διάσπαρτες δυνάμεις της κοινωνικής απελευθέρωσης στον περίγυρό μας αλλά και ευρύτερα από αυτόν ερχόμαστε σε πραγματική ΜΑΧΙΜΗ πολιτική συνεννόηση και οικοδόμηση ενός πραγματικά ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ της ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ – που έχει ανάγκη η εποχή μας, πώς να το κάνουμε – ή βουλιάζουμε στο περιθώριο της πολιτικής περιθωριοποίησης, της αποστράτευσης, της αποστοίχισης και των μοναχικών δρόμων.

Σαφώς σε κρίσιμες περιόδους παίρνονται (αλλά πρέπει και να δρομολογούνται στην ΠΡΑΞΗ) κρίσιμες αποφάσεις, **αλλά η πορεία για το Νέο Κόμμα είναι κάτι που μας ξεπερνάει,** πρέπει να γίνει κτήμα ευρύτερων ανατρεπτικών κοινωνικών δυνάμεων, δεν είναι ευφυολόγημα και εφεύρημα μιας κομματικής νομενκλατούρας και σέχτας της Επαναστατικής Αριστεράς. Σ’ αυτό πρέπει να δοθεί βάση, ισχυρή και ηχηρή προσπάθεια και στήριξη, οι «εύκολοι» δρόμοι – αν υπήρξαν ποτέ – μας …τελείωσαν και οδηγούν σε αδιέξοδα. Όλα ΕΔΩ, όλα στο ΦΩΣ, στην πορεία για έναν ΑΛΛΟ και όχι έναν ΑΚΟΜΗ δρόμο. Για μία άλλη βαθιά επαναστατική και κοινωνικά γειωμένη επαναστατική στρατηγική και τακτική κοινωνικής –ναι, κομμουνιστικής- απελευθέρωσης. Κι αυτό δεν είναι …vision κάποιων …κοντοτιέρων της επανάστασης, για να θυμηθούμε και τον Che, αλλά αδήριτη πολιτική αναγκαιότητα στο σήμερα και στο τώρα…

Τίποτα λιγότερο από αυτό που σημειώνει ο σύντροφος Ελαφρός στην 3η Σελίδα του ΠΡΙΝ Νο#1685, που αντιγράφω:

> «Τίποτα δεν είναι απλό και εύκολο για τη δική μας πλευρά. Όσοι νομίζουν πως με μία απλή αγωνιστική πλειοδοσία, μία κομματική συσπείρωση, μία ενότητα στα ρηχά μπορούν να γυρίσουν την κατάσταση είναι γελασμένοι. Θα χρειαστεί σκληρή δουλειά κοινωνικής ταξικής «γείωσης», προγραμματικού εξοπλισμού και ανασυγκρότησης σε όλα τα επίπεδα της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς για να υπάρχει νικηφόρα πορεία. Οφείλουμε ωστόσο να δούμε και τις δυνατότητες που υπάρχουν μέσα στον κόσμο του αγώνα και της Αριστεράς που δεν βολεύεται με τη σαπίλα, το συμβιβασμό και την αναπαλαίωση, καθώς και τους δρόμους συγκρότησης της ανατρεπτικής εργατικής – λαϊκής αντιπολίτευσης και της Αριστεράς που απαιτείται».

Θα τολμήσουμε;;;

Πηγή: ΠΡΙΝ